

**[Glistrup]**

hed foran sig også i denne sag, men det, der er den brutale sandhed, er, at netop i disse dage fodres skattevæsenets edb-maskiner med oplysninger for samtlige skatteydere her i landet om de 20 forhold, der skal udregnes for hver enkelt skatteyder, for at man kan finde frem til, om han er kartoffelsmittet eller han ikke er kartoffelsmittet. Det vil så manifestere sig i, at for nogle hundredtusinder – tre hundrede tusind, seks hundrede tusind, ingen ved hvor mange – kommer ud af de edb-maskiner en eller anden opkrævning, som vil dumpe ind ad tre hundrede tusind, seks hundrede tusind, ingen ved hvor mange brevsprækker her om en måneds tid, hvor folk skal betale 25.000, 22.000, 1.200 kr., eller hvad de nu skal. Det ligger så derhjemme på gulvmåtten sammen med alt det andet, der kommer i ferietiden, og så kommer man hjem engang hen i august måned, når skolebørnene skal begynde at gå i skole igen, og så ser man en eller anden opkrævning på noget helt nyt, som ingen kender noget som helst til, og hvor der står, at der skulle have været betalt den 1. august 12.842 kr., eller hvor meget det nu er for den enkelte, der ikke aner noget som helst om, hvad det drejer sig om. En landmand, der er gået fallit i 1981, eller alle de mange folk, der har været syge el.lign. – det er jo samfundets svage, det her drejer sig om – rammes af det. De ligger så med det. Så står der: Sidste rettidige betalingsfrist uden renter den 22. august. Så skal 600.000 danskere eller 300.000 danskere, eller hvor mange det er, have hjertekvababbelse og ikke kunne finde ud af det. Skattekontorerne er på weekend, og ingen kan få besked om noget som helst. Det er den situation, der ligger til afbødning af den folkekatastrofe, som er under optræk, og som vi har klokken fem minutter i tolv til nu, hvor der ligger ét eneste forslag her i Folketinget. Samtlige ordførere har kunnet sige, at det ville vel nok kunne være dejligt, hvis vi kunne finde et genialt forslag, som vi så kunne fremsætte. Så har man diskuteret, hvorvidt det er den enes eller den andens skyld, at der ikke ligger andre forslag.

Men uanset hvis skyld det er, ligger der altså ikke noget som helst andet forslag end det, vi har til behandling her og nu. Det er det første forslag, der overhovedet er indleveret i indeværende samling, det er lovforslag nr. L 2. Af høflighed over for finansministeren fik han lov til at beslaglægge lovforslag nr. L 1, selv om han

kom senere. Derfor er det altså således, at alene tidsfaktoren tilsiger, at det er dette forslag, der skal vedtages.

Så kommer f.eks. fru Elisabeth Arnold og siger, at det svarer ikke til hendes husmoderdyder. Det osede ud af fru Elisabeth Arnold, at hendes husmoderdyd er, at man køber barnevognen, når barnet er blevet 7 år gammelt, fordi først så har man sparet op til, at man kan køre barnevognen rundt, og man må skam ikke lånefinansiere sådan noget som en barnevogn. Man må ikke lånefinansiere, når man køber et hus. Man må ikke lånefinansiere, når man etablerer sig som ung og man kan overtage en forretning eller et landbrug, eller hvad der er tale om man kan overtage. For man kan værsø spare op til, at man har til, at man kontant kan købe sin bondegård, kontant kan købe sit parcelhus, eller hvad der er tale om, og hvor det jo altså er reminiscenser af det, som der nu skal betales kartoffelafgift af.

Det er jo fuldstændig hyklerisk usandhed at tale om, at det har noget at gøre med straf på det lånefinansierede forbrug. Det er absolut ikke lånefinansieret forbrug, det drejer sig om, men om samfundets svage, som er blevet ramt af en gevaldig øretæve, fordi de har kautioneret for en eller anden nabo, fordi de har måttet forlade deres landbrug på grund af forholdene, som de var i begyndelsen af 1980'erne, fordi der har været tale om sygdom, fordi de har været under uddannelse – måske i udlandet eller et andet sted, hvor man ikke kunne få lige efter den af skatteministeren autoriserede SU-ordning, men har lånt sine penge efter en anden ordning til at få sin uddannelse for. Sådan er det altså hele vejen igennem for de hundredtusindvis af danske, der rammes af det her. Det er bestemt ikke dem, der har noget stort forbrug.

Når fru Elisabeth Arnold taler om, at enhver må købe minkpels og sejlbåd, eller hvad fru Elisabeth Arnold ellers delte ud til Janni Spies-typer og andre af samfundets rige, som absolut ikke kommer til at betale nogen som helst kartoffelafgift, fordi de har en kapitalindtægt, ja, det lød så dejligt, men det har altså bare ikke noget som helst at gøre med den lov, der her er tale om, og hvor man altså sparker ud efter dem, der virkelig uforskyldt er kommet i nød. Det behøver overhovedet ikke være på grund af lån. Der kan være så mange årsager til, at man har pådraget sig en gæld, og hvor man altså bli-